

alle toepassingsvereisten van de artikelen 1372 tot 1375 B.W. voldaan zijn. De Hulpkas faalt in dit bewijs.

Zij stelt enkel als affirmatie dat alle voorwaarden voldaan zijn. Zij brengt geen enkel bewijs bij. In ieder geval toont zij niet aan dat zij een brand heeft weten te vermijden door haar optreden. Enkel de inhoud van de pan vatte vuur. Op geen enkel ogenblik is een deel van de inboedel in brand geschooten en de Hulpkas toont niet aan dat nadat alle olie uit de pan zou opgebrand zijn, er nog vlammen zouden geweest zijn die inboedel of gebouw hadden kunnen in brand zetten. Er blijkt al evenmin dat de pan, hoewel fel verhit door de hevige verbranding van de er zich in bevindende olie, een brand zou hebben kunnen veroorzaken.

Er is geen bewijs dat mevrouw E.B. de zaak van de NV Fortis AG heeft waargenomen.

Verrijking zonder oorzaak

De Hulpkas houdt voor dat de NV Fortis AG zich verrijkt heeft doordat zij ingevolge het (ongelukkig) optreden van mevrouw E.B. (die de pan van het vuur nam doch ingevolge de manipulatie van de pan de brandende olie deels over haar lichaam kreeg) niet gehouden was tot het uitbetalen van schadevergoedingen voor brandschade.

Zoals hiervoor gesteld, is er geen enkel bewijs dat er zonder het optreden van mevrouw E.B. brand zou zijn uitgebroken. Het betreft een loutere affirmatie van de Hulpkas waarvan geen bewijs wordt bijgebracht alhoewel de bewijsplicht aan haar toekomt. Ten onrechte meent de Hulpkas bewijzen te putten uit de motieven van het verbroken arrest van het hof te Antwerpen. Het behoort haar integendeel *hic et nunc* de bewijzen van haar stelling bij te brengen. Welnu de strafbundel leert dat volgens de brandweer een “pannetje vuur” heeft gevat, dat het vuur werd gedoofd door de zoon van de eigenares en dat er rookschade optrad in de keuken. Mevrouw E.B. verklaarde dat zij het vuur in de pan wilde doven door er een doek over te gooien doch er geen doek in handbereik was. R.E. zou dan de keuken zijn binnengetreden, hij zou de pan hebben vastgenomen en de pan terug op het vuur hebben willen zetten. De pan stond wankel op het vuur, mevrouw

E.B. heeft getracht ze verder te duwen doch de pan is toen gevallen, waarbij mevrouw E.B. brandwonden opliep.

Er wordt door mevrouw E.B. niet voorgehouden dat zijzelf enige redding zou hebben teweeggebracht, integendeel verklaart zij zelf dat een andere persoon de pan van het vuur nam en ze er nadien terug – weze het wankel – op plaatste waarbij de pan viel toen mevrouw E.B. zelf er niet in slaagde de pan vast op het fornuis te zetten.

Dat ingevolge de verarming die mevrouw E.B. onderging (door de brandwonden) de NV Fortis AG een verrijking zou hebben genoten is allesbehalve aangetoond.

Bij gebrek aan bewijs is de vordering ook op deze grondslag, niet gegrond.

5. Besluit

Het hoger beroep zoals gericht tegen het vonnis van de rechtbank van Hasselt is gegrond.

De oorspronkelijke vordering van de Hulpkas is niet gegrond.

Om deze redenen,

Het hof,

Rechtsprekende na tegenspraak en na beraad;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken;

– Verklaart het hoger beroep van de NV Fortis AG ontvankelijk en gegrond;

– Verklaart de oorspronkelijke vordering van de Hulpkas tegen de NV Fortis AG ongegrond;

– Veroordeelt de Hulpkas tot alle gerechtskosten, deze van deze instantie vastgesteld in hoofde van appellante op 972,52 EUR (506,48 dagv. + 466,04 rpv) en in hoofde van geïntimeerde op 466,04 EUR.

(...)

Noot

Zie betreffende de vergoeding van lichamelijke schade opgelopen bij een reddingspoging door de brandverzekeraar krachtens artikel 52 Wet Landverzekeringsovereenkomst inzake reddingskosten, H. CLAASSENS en A.S. MAERTENS,

“Lichamelijke schade bij uitvoering van de preventie- en reddingsplicht van de verzekerde in schadeverzekeringen”, *T.B.H.* 1997, 671-683; Antwerpen 12 mei 1998, *A.J.T.* 1998-99, 418, noot C. VAN SCHOU BROECK.